

KAPTAJN STORM

Historier og tegninger:
Boris Boll-Johansen

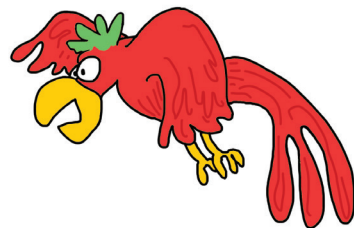

Udgivet af:

M/S
Museet for Søfart
Maritime Museum of Denmark

KAPITEL 1

Kaptajn Storm og papegøjen Diego

Aнна og Oscar havde verdens bedste nabo. Han hed Kaptajn Storm, og han kunne et hav af historier.

Det gjorde næsten ondt i ansigtet på ungerne, når Kaptajn Storm fortalte sine fantastiske historier! Fordi øjnene var lige ved at trille ud af hovedet på dem. Og fordi ørerne var lige ved at falde af. Og fordi de skulle passe på ikke at tabe kæben.

Kaptajn Storm havde en papegøje. Og det var ikke en hvilken som helst papegøje. For det første hed den Diego. For det andet havde den så kraftige farver, at den nærmest kunne lyse i mørke. For det tredje kunne den ord, som var forbudt for børn.

Der var kun én ting, der var lidt ærgerligt med Kaptajn Storm: Han var så sjældent hjemme.

I flere uger i træk kunne der være helt mørkt og stille inde i hans lejlighed. For han og Diego sejlede ofte på et skib – helt omme på den anden side af jordkloden.

Men nu – nu var det en lørdag morgen. Og Anna og Oscar var lige stået op. Deres mor og far sad allerede klar med morgenmaden. Anna gik i gang med at hælde havregryn op i sin tallerken. Børnenes far kiggede pludseligt surt på hende. “Kan du ikke gå ud på toilettet, hvis du skal sidde og hoste og harke på den måde?” spurgte han. “Hva’ba’?” sagde Anna. “Jeg sagde da ikke noget?” “Jeg hørte det også,” sagde børnenes mor. “Er du ved at blive syg?” “Syg? Nej, overhovedet ikke ...” sagde Anna undrende. Så hørte de den alle fire. Den mærkelige lyd. “Rårk-rårk,” lød det. Lyden kom inde fra Kaptajn Storms lejlighed. “Det lød, som om det var Diego,” hviskede Oscar. Børnene kiggede på hinanden med store øjne. “Men det må jo så også betyde ...” hviskede Anna. Og så råbte børnene i munden på hinanden: “Det må jo så også betyde, at Kaptajn Storm endelig er kommet hjem!”

Anna og Oscar sprang op fra deres stole og løb ud i entreen.

“Børn!” råbte deres mor efter dem. “Det kan godt være, at Kaptajn Storm har brug for at hvile sig lidt, inden I besøger ham.”

“Nej!” råbte Oscar, mens han tog sko på. “Han har brug for at fortælle historier, har han!”

“Ja,” råbte Anna, da hun var på vej ud ad døren. “For hvis han ikke kommer af med sine historier, så sprænger han i luften! Det har han selv sagt.”

“Ja ja,” sagde moren. “Historier har han jo i hvert fald nok af ...”

Børnene ringede på inde hos Kaptajn Storm.

“Rårk-rårk!” lød det bag døren.

“Hej Diego!” råbte børnene.

Kaptajn Storm åbnede døren.

“Nej dog! Er det jer, børn?” sagde han.

Papegøjen Diego fløj lidt rundt i luften. Så satte den sig på kaptajnens skulder.

Fugle kan jo ikke smile. Normalt. Men Diego kunne.

“Du hellige pirat!” skræppede Deigo. “Landkrabberne!”

“Ja, det er os, *landkrabberne*,” grinede Anna.

“Jamen, velkommen!” sagde Kaptajn Storm. “Værsgo at påmønstre skuden. – Jeg mener: Værsgo at komme indenfor.”

Aнна og Oscar trådte ind i kaptajnens stue. Anna satte sig i sin yndlings-stol. Oscar smed sig i sofaen.

“Fortæl!” sagde Anna. “Fortæl, hvad du har oplevet siden sidst!”

“Ja,” sagde Oscar. “Hvad for et skib styrede du så denne gang? Et sørøver-skib?”

“Eller et container-skib?” spurgte Anna.

“Rårk-rårk, laa-andkrabber!” sagde Diego og baskede med vingerne.

“Ha ha,” grinede Kaptajn Storm. “Jovist, denne gang var jeg faktisk kaptajn på et af de store container-skibe.”

“Wow!” sagde Oscar. “Var du så i Singapore? Eller i Sydney? Eller i New York?”

“Rolig nu, børn, rolig nu. Der sker ikke så meget på sådan et moderne skib, så der er desværre ikke så mange historier at fortælle denne gang.”

“Øv,” sagde Oscar og kiggede på Diego. “Hvad med dig, Diego? Oplevede du heller ikke noget?”

“Splitte mine bramsejl!” skrålede Diego og lagde hovedet på skrå.

”Hm, måske kan jeg fortælle jer en anden historie,” sagde Kaptajn Storm. “Har jeg nogensinde fortalt jer om dengang, jeg mødte Diego?”

“Neeeej,” sagde ungerne i kor. “Fortæl, fortæl!”

“Rår-rk. Fortæl, fortæl,” gentog Diego med sin hæse papegøjestemme.

“Tænk engang,” sagde Kaptajn Storm. “Så har jeg heller ikke fortalt jer om dengang, Diego lærte at tale?”

“Nej!” sagde ungerne i kor. “Fortæl nuuuuu!”

“Rår-rk, fortæl, fortæl,” sagde Diego og nikkede med hovedet.

Kaptajn Storm og kløede sig i sit store, røde skæg.

“Ok. Men inden jeg går i gang,” sagde han, “skal I lige vide, at historien godt kan være lidt for uhyggelig for børn. For det er nemlig en historie om *pirater*.”

Anna og Oscar spærrede øjnene op.

”Fortæl du bare løs,” sagde Anna. “Vi er ikke spor bange for pirathistorier!”

Og Kaptajn Storm gik i gang med at fortælle den fantastiske historie om dengang, han mødte Diego.

KAPITEL 2

Da Kaptajn Storm mødte papegøjen Diego

”Ser I, børn, da jeg for mange, mange år siden sejlede over Atlanterhavet, kom vi ud i et forfærdeligt uvejr. Skyerne var så tykke, at man kunne prikke hul i dem – hvis man altså havde et sværd, der var langt nok.

Vi blev nødt til at søge havn hurtigst muligt!

Jeg kiggede på søkortet. Der var kun tre sømil til den nærmeste ø. Det var jo meget heldigt.

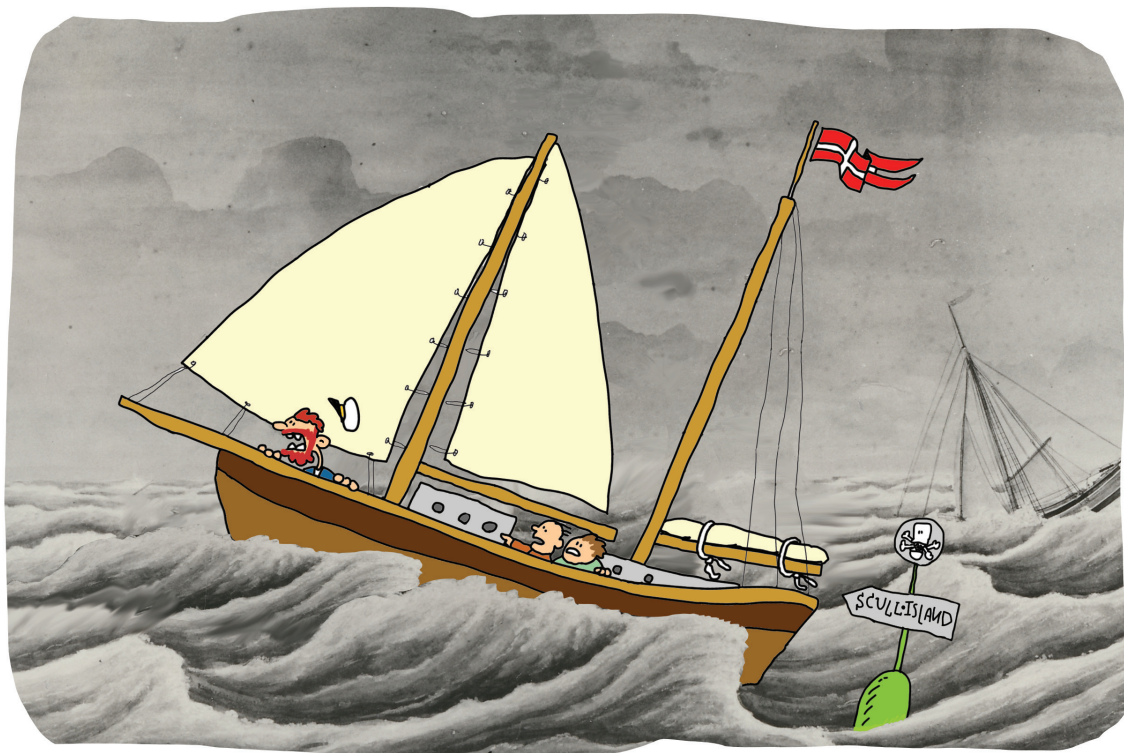
Men det var *ikke* særlig heldigt, at den nærmeste ø var den berygtede pirat-ø, *Scull Island*! For *Scull Island* betyder jo *Kranie Øen*, og så kan man nok høre, hvor det bærer hen ...

Kranie Øen blev styret med hård hånd af den berygtede og berømte pirat, Sorte Boris.

Sorte Boris var en mærkelig pirat. Han havde nemlig vandskræk. Så han kunne ikke tage ud på havet for at røve og plyndre skibene.

Så Sorte Boris gjorde noget andet for at tjene penge: Han ventede på, at skibene søgte ly i hans havn. For så sad de der som fluer i hans edderkoppe-spind! Og det var først, når de havde betalt mange penge til ham, at de kunne få lov til at sejle videre.

Sådan var Sorte Boris endt med at blive rig som tre konger! Og ved I hvad? Han havde en kunstig hånd, en rigtig piratkrog – der var lavet af det pureste guld!

Det skib, vi sejlede på, hed Mette Maren. Det var et stort to-mastet træsejlskib.

Vi kæmpede os gennem storm-bølgerne og kom langsomt tættere på Kranie Øen. Til sidst lykkedes det os at sejle skibet ind i sikker havn.

Matroserne, styrmanden og jeg brød ud i jubelråb.

Selv om vi jo altså vidste, at vi nu på en måde var Sorte Boris' fanger ...

Lige så snart vi havde lagt skibet til kaj, dukkede Sorte Boris op.

Han havde fire stærke pirater med sig; to på hver side. Og den ene pirat var grimmere end den anden!

Nogle manglede et ben, og det var så blevet erstattet med et bordben. Nogle manglede en hånd, og den var så blevet erstattet af en krog. Og nogle havde mistet et øje, og foran det var der så en sort klap.

Ja, hvis man ikke vidste det i forvejen, så vidste man det i hvert fald nu: Dette var vaskægte, grumme pirater!

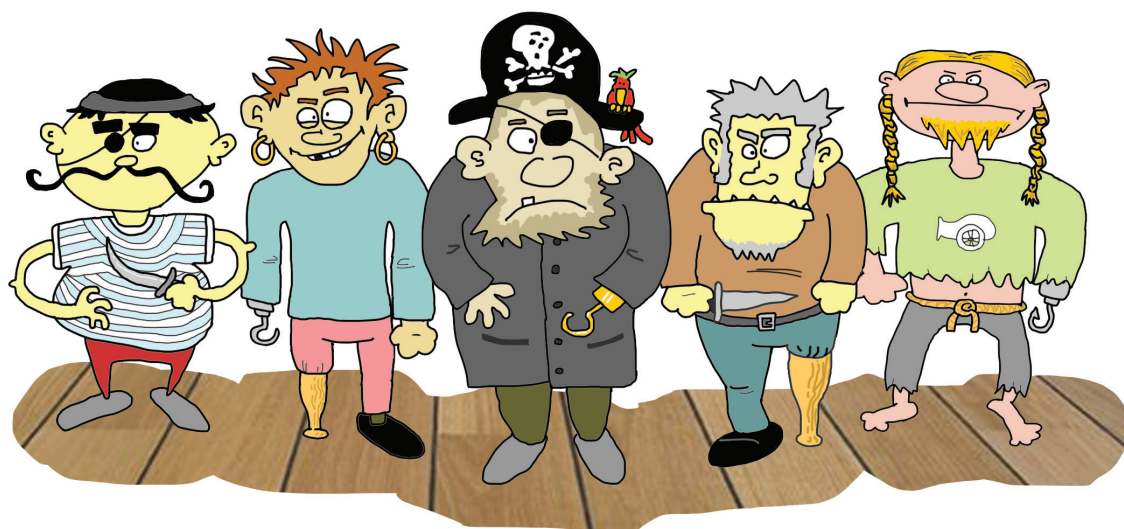
Jeg besluttede mig for at behandle Sorte Boris med respekt. Det ville nok være det klogeste.

“Goddag, Sorte Boris,” sagde jeg. “Velkommen ombord på det gode skib Mette Marren.”

“Den er god med dig!” sagde sorte Boris surt. “Jeg vil have nogle penge. Ellers kan I ikke forlade Kranie Øen, når stormen har lagt sig!”

“Nå ok,” sagde jeg. “Og hvor mange penge vil du så have?”

“200 gulddukater!” sagde Sorte Boris.

Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulle sige.

200 gulddukater!?

Puha. Det var mange penge. Det var næsten mere, end hele skibet var værd.

Mens jeg spekulerede over, hvad jeg skulle sige, fik jeg øje på en lille papegøje, der sad på Sorte Boris' hat.

Den var ikke meget større end en gråspurv. For det var kun en unge. Den havde meget kraftige farver. Og den havde en pjusket fjerdragt og så legesyg ud. Ligesom dyreunger jo kan være det, hundehvalpe og killinger for eksempel.

“Det var da en ualmindelig nuttet lille papegøje, du har der, Sorte Boris,” sagde jeg.

“Nej! Det er en dum og uduelig papegøje!” vrissede Sorte Boris. “En ordentlig piratpapegøje kan jo sige noget. Men denne her kan hverken sige buh eller bæh.”

“Den er jo nok for ung,” sagde jeg. “Den ligner en, der lige er kommet ud af ægget.”

“Det er lige meget!” sagde Sorte Boris. “En ordentlig piratpapegøje skal kunne sige noget. Men denne her kan ingenting. Så jeg sælger den nok snart til Friture Flemming nede fra havnegrillen.”

Og så – i det samme – fik jeg en idé. En idé, der både kunne redde den lille papegøje – og som samtidig kunne redde skibet og os selv ud af piraternes klør.

Jeg sagde: "Hvis jeg nu kan få papegøjen til at tale på tre dage, lader du os så sejle? Uden at få så meget som én eneste gulddukat?"

"Hva'ba'?" sagde Sorte Boris. "Du kan da umuligt få den dumme papegøje til at tale på så kort tid!"

"Jo, det tror jeg godt, jeg kan," sagde jeg.

"Nå," sagde Sorte Boris. "Jamen, så er det en aftale. Men du skal lige vide, at hvis det *ikke* lykkes dig at få papegøjen til at tale på tre dage, så skal du aflevere *hele* skibet til mig! Forstået?"

"Det er i orden," sagde jeg.

Hvordan i al verden turde jeg dog lave sådan en aftale med Sorte Boris?

Det turde jeg, fordi jeg havde set, at papegøjen var en kvik, lille fyr.

Så snart Sorte Boris og hans fire grimme pirater havde forladt det gode skib Mette Maren, gik jeg ned i kahytten med papegøjen. Og vi gik straks i gang med talekurset. Jeg kaldte ham *Diego*, for det er jo et godt navn til en papegøje.

"Gy gy, lille Diego," sagde jeg til ham.

For man skal jo sige "gy gy" til babyer, hvad enten det er mennesker eller papegøjer. Diego kiggede på mig med store øjne.

"Er Diego en lille Diego Basse?" spurgte jeg nu og dikkede ham lidt på maven. "Eller er Diego måske en lille bitte nusle-pusle Diego-Fiego?"

Og Diego kiggede undrende ned på sin lille mave. Og så kiggede han undrende på min finger. Og så kiggede han undrende op på mig.

Jeg havde heldigvis ikke taget fejl!
Diego var en kvik, lille papegøje.
Den første dag lærte han at sige "gy gy". Og den anden dag lærte han at sige "hyp hyp". Og allerede den tredje dag kunne han både sige "landkrabbe" og "flet næbbet, din sødmælks-pirat!" Foruden jo altså "gy gy" og "hyp hyp."

De tre dage var altså gået, og Sorte Boris kom nu ombord på Mette Maren igen. Og han havde selvfølgelig de fire grimme pirater med sig.
Nogle af dem var utroligt nok blevet endnu grimmere siden sidst! Måske fordi de havde været i slagsmål med hinanden.

"Nå," sagde Sorte Boris. "Lad os så høre, hvad den lille, dumme papegøje kan sige!"

Diego sad på min skulder. Og han kiggede på Sorte Boris og vendte hovedet lidt på skrå.

Men han sagde ikke noget!

"Ha! Jeg vidste det," sagde Sorte Boris. "Den latterlige fugl kan stadig hverken sige buh eller bæh! Og derfor skal du nu give mig *hele* dit skib!"

"Rååårk, landkrabbe!" sagde Diego pludselig med sin skingre stemme, så det gav genlyd i hele havnen.

De fire pirater kiggede på hinanden med store øjne. Der var aldrig nogen, der havde turdet kalde Sorte Boris for en landkrabbe!

Sorte Boris stirrede på papegøjen.

"Sig mig ..." sagde Sorte Boris. "Jeg har da aldrig kendt mage! Vil du *så* tale ordentligt!"

"Flet næbbet, din sødmælks-pirat!" skræppede Diego.

Nogle af piraterne begyndte at fnise nu.

Da Diego sagde "hyp hyp!" og "gy gy!" måtte selv den berygtede pirat Sorte Boris overgive sig.

Snart stod hele pirat-flokken og slog sig på låret af grin.

Og dem, der havde træben, fik ondt i hånden af det.

Lidt efter sejlede vi ud af Kranie Øens berygtede havn. Og tænk, piraterne vinkede til os inde fra kajen og ønskede os "god rejse!"

Vi havde reddet hele lasten. Og sparet en masse penge. Men det allerbedste var, at jeg havde Diego siddende på skulderen. Min nye, trofaste ven."

KAPITEL 3

Da Vangø-færgen nær var gået ned (med mand og mus)!

Kaptajn Storms stue var helt vildt hyggelig.

Man skulle næsten tro, man var ombord på et skib! På væggen hang der et barometer. Og et skibsrat fra et gammelt sejlskib. Og over spisebordet dinglede en gammel skibslampe. Og på selve bordet lå et kompas og et søkort.

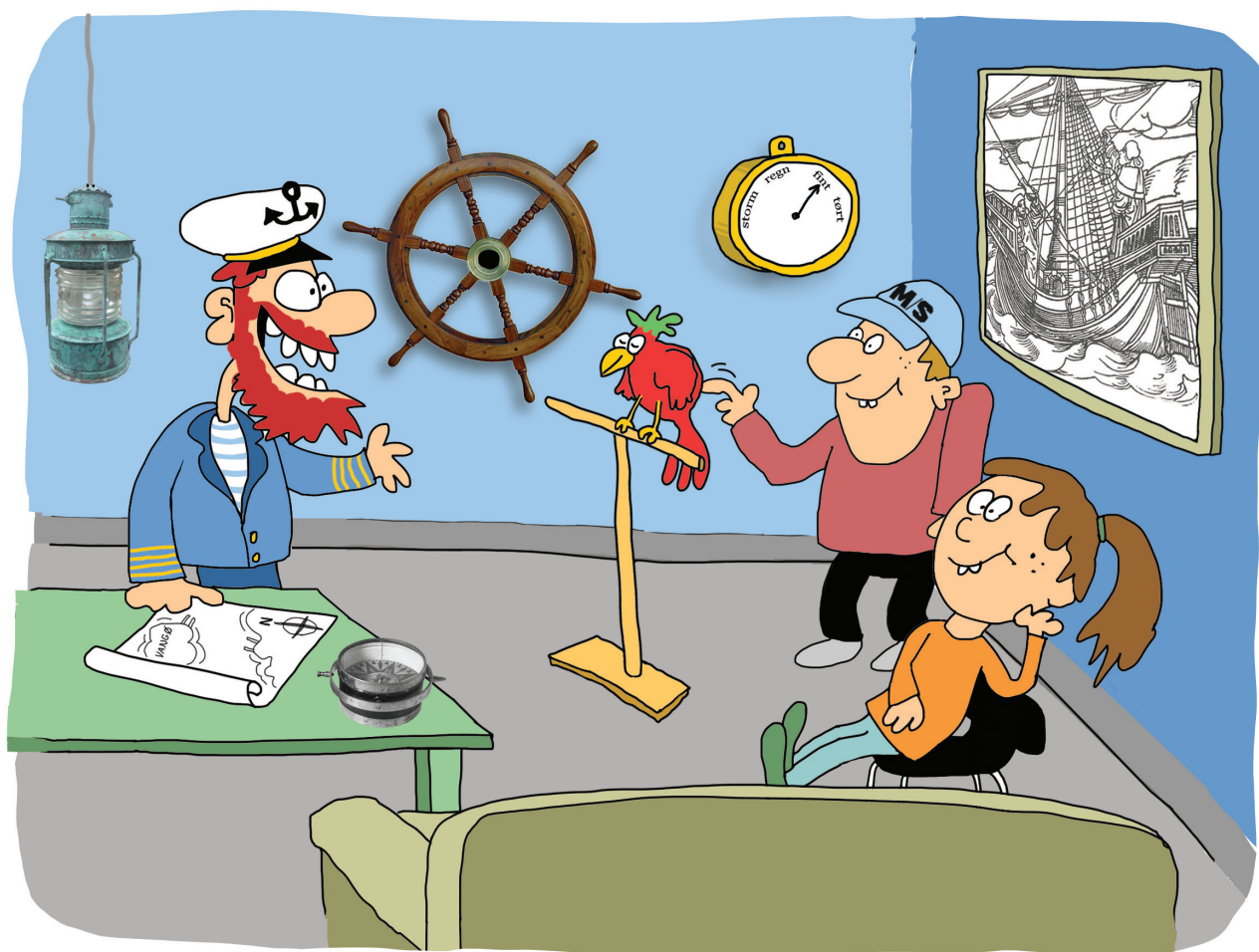
Anna sad på sin yndlings-stol.

Oscar stod henne ved Diego, der sad på sin papegøje-pind. Oscar kløede Diego på ryggen.

“Rrrrrr-rk,” sagde papegøjen og lukkede øjnene.

Han nød det så meget, at han næsten var ved at falde ned fra pinden.

“Gider du ikke fortælle en ny historie, Kaptajn Storm?” spurgte Anna.

“Ja, gider du ikke nok!” sagde Oscar og satte sig hen i sofaen igen. “Og det må gerne være en med *masser* af pirater i!”

Diego så efter Oscar med et skuffet blik.

“Rår-rrrrrk?” sagde papegøjen.

Det betød sikkert: ‘Er du virkelig allerede færdig med at klø mig på ryggen?’

“Hm,” sagde Kaptajn Storm. “Jeg er ikke sikker på, at jeg kan komme i tanke om flere pirathistorier lige nu. – Men jeg kan fortælle jer en *anden* dramatisk historie!”

“Fedt!” sagde Anna og Oscar i munden på hinanden.

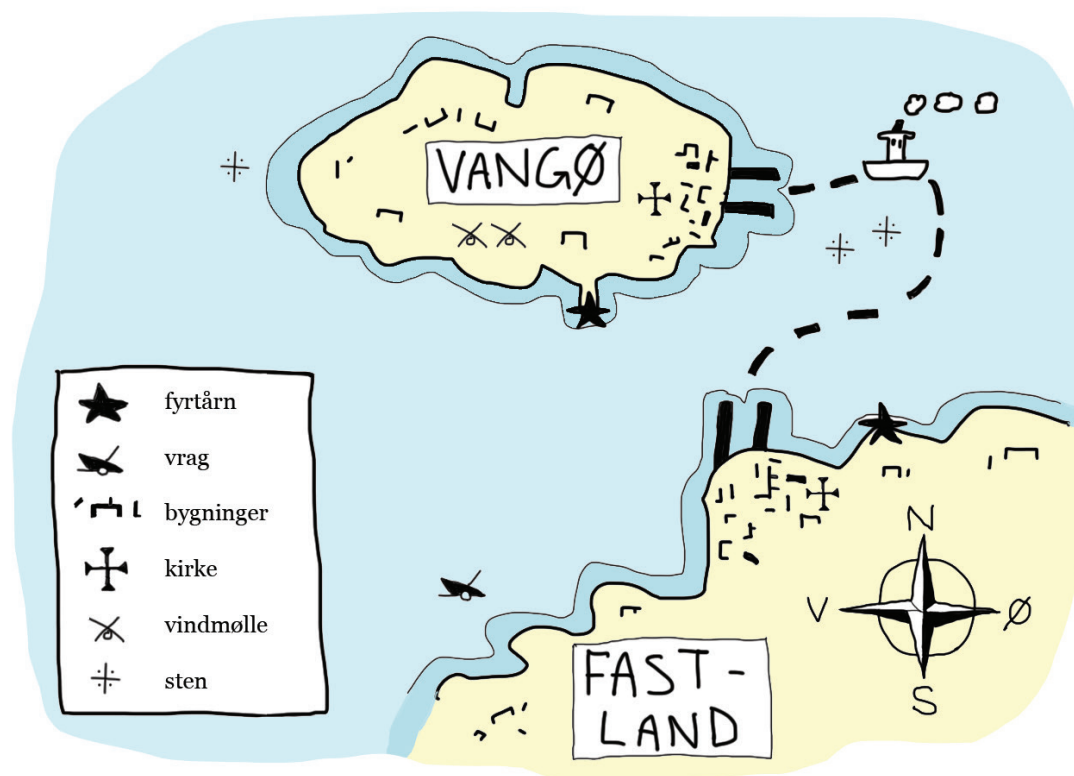
“Men I skal lige vide, at det også er en lidt uhyggelig historie,” sagde Kaptajn Storm.

“For det handler om dengang, jeg var kaptajn på Vangø-færgen – og vi nær var gået ned med mand og mus!”

“Rårk-rårk!” sagde Diego og baskede med vingerne. “Rår-rk. Fortæl, fortæl.”

Og Kaptajn Storm gik i gang med at fortælle om dengang han havde været kaptajn på Vangø-færgen – og jo altså nær var gået ned med mand og mus.

“**S**er I, børn, jeg var faktisk den første kaptajn på den første Vangø-færge. Inden da havde beboerne på Vangø brugt deres egne både, når de skulle ind til fastlandet. Eller de var måske sejlet over med en fiskebåd, der alligevel skulle den vej.

Men en rigtig færge – det havde de altså aldrig haft!

Så de var mægtig glade, da Vangø-færgen begyndte at sejle frem og tilbage. Fra øen til fastlandet, og fra fastlandet til øen – og så videre og så videre.

På en færge er der plads til mange varer – og biler og lastbiler og cykler. Og passagerer.

Og passagererne kan sidde på bænke eller stole i læ for regn og bølger og blæst. Det er jo hyggeligt! Ingen steder i hele verden smager en madpakke så godt som på en færge.

Der er også en anden fordel ved en færge: Den sejler på bestemte tidspunkter. Og på den måde kan man planlægge i god tid, hvornår man skal frem og tilbage. Så selvfølgelig var beboerne på Vangø mægtig glade for, at de nu havde fået deres egen færge.

En dag, da vi skulle sejle fra fastlandet til Vangø, fik vi en stor, tung lastbil ombord. Den var fyldt med mursten, fordi nogen skulle bygge et hus ovre på øen. Når man får sådan en tung lastbil ombord på en færge, er det meget vigtigt, at man parkerer den det helt rigtige sted – for ellers kan færgen få *slagside*. Og det er pivfarligt at få slagside; for så kan det ende med, at skibet tipper *hele vejen rundt*.

Og det var faktisk, hvad der næsten skete. Nu skal I bare høre ...

Vi parkerede lastbilen med de tunge mursten midtskibs, altså midt på skibet. Derefter bandt vi den fast med tykke reb, så den ikke kunne rykke sig. Og så sejlede vi mod Vangø.

Men ak! Det havde lige stormet, så bølgerne var høje! Og et af de reb, der holdt lastbilen fast, knækkede med et smæld!

Og så rutschede lastbilen lidt, og så kom færgen til at ligge skævt. Det er det, man kalder slagside.

Det begyndte at blive rigtig farligt. Og havde der været skibsrøtter ombord, så var de nok sprunget fra

borde på det tidspunkt!

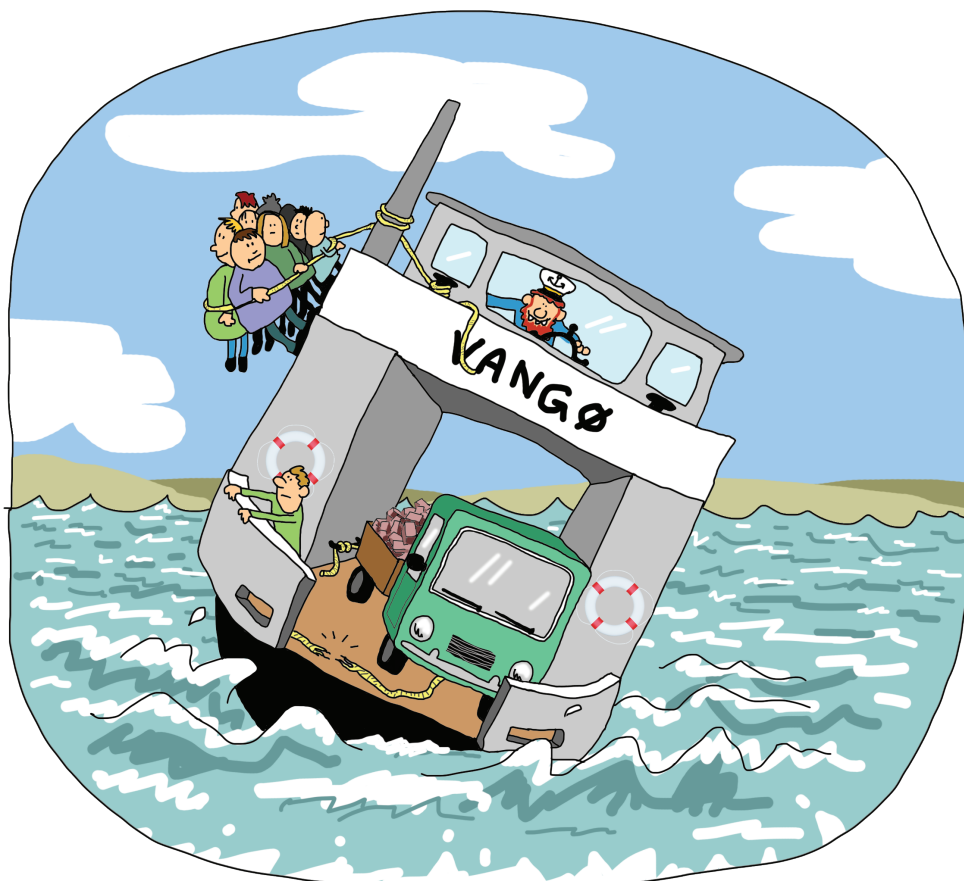
Men jeg tog en hurtig beslutning. Jeg sagde til alle passagererne: ”Gå over i den anden side af færgen!”

Det var heldigvis lidt efter jul, så folk var temmelig kraftige i det.

Jeg sagde også til nogle af dem: ”Tag et tykt reb, bind det fast til færgen, stil jer i en klump, og snur derefter rebet rundt om jer alle sammen.”

Folk forstod ikke, hvad det skulle gøre godt for. Men jeg sagde: ”Jeg er kaptajn. Så I skal bare gøre, som jeg siger! Og når I har fået strammet rebet godt rundt om jer alle sammen, så stiller I jer ud på skibssiden. Ligesom de gør på sejlådene, når de sejler om medaljer til OL.”

Og folk gjorde, som jeg sagde. De kunne jo godt se, at færgen havde fået slagside, og at det kunne ende med, at vi gik ned med mand og mus.

Så der stod de altså ude, stort set alle passagerer, ude på skibssiden! De stod som en tung menneskeklump og var gjort fast med et reb.

Jeg skyndte mig op i styrehuset, så vi kunne få færgen sikkert i havn. Heldigvis var Vangø ikke så langt væk. Og det lykkedes os at komme i havn, selv om vi lå temmelig skævt.

Inde på havnen på Vangø stod folk og gloede. Alle øens mænd og kvinder, børn og babyer var nede på havnen for at se det mærkelige syn: Den store menneske-klump, der dingled i et reb ude på siden af færgen.

Der var endda en bondemand, der havde taget alle sine køer med. Han syntes åbenbart, det var synd for dem, hvis de gik glip af det fantastiske syn.

Heldigvis fik vi færgen sikkert i havn. De kraftige mennesker blev nu hjulpet ned på kajen. Og lastbilen kunne køre fra borde, og familien fik bygget deres hus af mursten. Ja ja, det var altså historien om dengang Vangø-færgen fik slagside – og nær var gået ned med mand og mus.”

KAPITEL 4

På havnen med Kaptajn Storm og Diego (og den frække måge!)

Dagen efter bankede Anna og Oscar igen på inde hos Kaptajn Storm. De ventede at høre Diegos hæse "rårk-rårk".

Men der kom ikke en lyd ...

Anna og Oscar kiggede nervøst på hinanden.

"Tror du, at kaptajnen allerede er taget ud at sejle igen?" spurgte Oscar.

"Åh nej," sukkede Anna. "Han sagde da ikke noget om, at han skulle af sted igen så hurtigt!"

"Vent lidt!" sagde Oscar og knipsede med fingrene. "Havnen! Han er da taget ned på havnen for at kigge på skibene!"

Og ungerne piskede af sted for at komme ned på havnen i en fart.

Ganske rigtigt!

Gudskelov!

Kaptajn Storm stod nede på havnen og kiggede på skibene. Og Diego sad på hans skulder.

Kaptajn Storm vinkede til skibene, der lå for kaj. Og til fiskebådene, der sejlede ud for at fange fisk. Og han hilste på politifolkene på politibåden. (For politiet patruljerer i

havnen i en politibåd, ligesom politiet gør det i politibiler inde på land.)
Længere ude på molen stod nogle lystfiskere med lange fiskestænger. Måske fangede de noget? Det var svært at se på den afstand.
Der var også en kajak ude på vandet med en dame i. Hun havde smalle solbriller på og lignede nærmest en sportsstjerne.
Jo – der var masser at kigge på i den havn!

“Hellige makrel!” skrålede Diego, da han fik øje på Anna og Oscar. “Landkrabberne!”
Og det så bestemt ud, som om han smilede, mens han sagde det.
“Jamen dog, børnlille,” sagde kaptajnen. “Velkommen til byens travleste arbejdsplads!”
“Tak tak,” sagde Oscar. “Ja, vi tænkte jo, at du savnede os. Så vi ville da lige kigge forbi.”
Børnene kiggede på Kaptajn Storm.
“Ja, vi vil jo også gerne høre en historie,” sagde Anna.

”Nemlig,” sagde Oscar. ”Faktisk er vi nogle stakkels børn, der har *behov* for at høre en historie. Og gerne i en fart!”

Kaptajn Storm tænkte sig lidt om.

”Hm,” sagde han. ”Jeg tror, jeg har en anden slags historie til jer i dag. Helt uden pirater og færger med slagside. Men den er spændende alligevel.”

”Ok!” sagde Oscar og Anna i munden på hinanden. ”Hvad venter du på? Fortæl løs!”

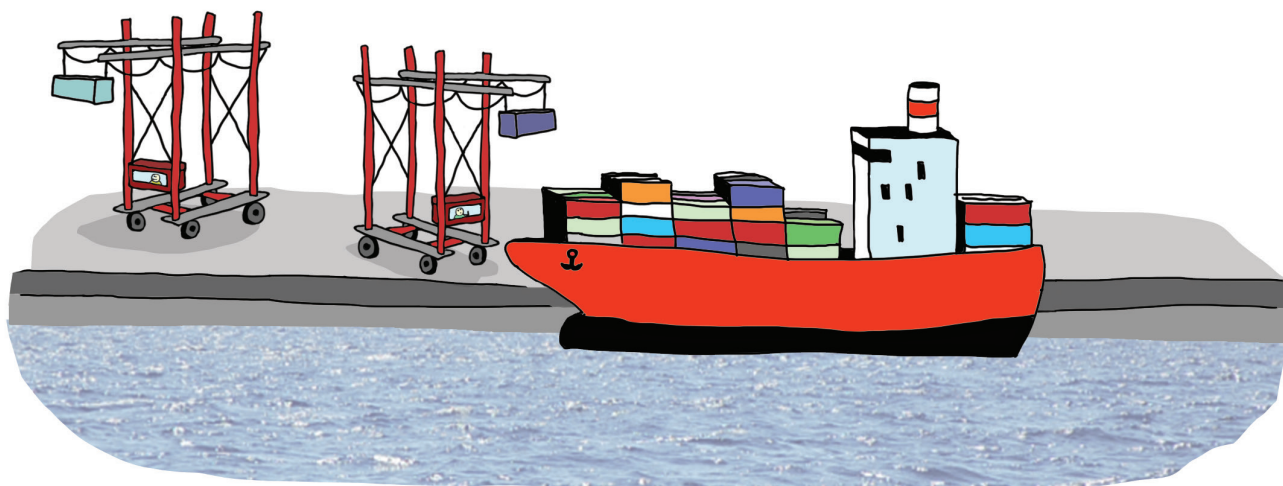
”Rå-rk. Fortæl, fortæl,” sagde Diego.

”Ved I, hvad en skibscontainer er?” spurgte Kaptajn Storm.

”Ja ja,” sagde Anna. ”Det er ligesom en meget stor kasse, som man kan putte ting ind i.”

”Netop!” sagde Kaptajn Storm. ”Og kan I se de to store kraner derude?”

Kaptajn Storm pegede på to store kraner længere ude i havnen. De kørte langsomt frem og tilbage. De kunne næsten ligne noget fra en Star Wars-film med lange, tynde ben.

”Selvfølgelig kan vi se dem!” sagde Anna. ”Hvis vi ikke kunne, var vi jo nærmest lige så nærsynede som vores tante Ingrid. Og hun har altså briller, der er tykke som termoruder.”

”Det er containerkraner,” sagde Kaptajn Storm. ”Og de arbejder ude i den store containerhavn.”

Anna og Oscar kiggede ud på containerhavnen. Den var nærmest en havn helt for sig selv.

”Sådan nogle containerkraner er enormt stærke,” sagde Kaptajn Storm. ”De kan næsten tømme et helt containerskib, hurtigere end man kan nå at sige ”splitte mine bramsejl!”

”Splitte mine bramsejl!” sagde Oscar.

”Ja, ok, jeg sagde altså *næsten* ...” sagde Kaptajn Storm.

De kiggede på en container, der i det samme blev løftet fra skibet og placeret på en lastbil.

“Måske er den container fyldt med bananer, der skal ud i supermarkederne?” sagde Anna.

“Ja, det kan man sagtens forestille sig,” sagde Kaptajn Storm. “Man kan forestille sig alt muligt.”

”Ja, eller måske er det edderkopper,” foreslog Oscar. ”Eller dårlig ånde. Eller tryllestave og rådne mangofrugter!”

”Eller gamle dansklærere med morgenhår,” grinede Anna. ”Eller knallertdæk. Eller puh-bæ fra afrikanske bavianer!”

”Ja ja,” sagde Kaptajn Storm og smilede og rystede på hovedet. ”Som sagt: Man kan forestille sig alt muligt ...”

Diego fløj ned og satte sig på bolværket for at nyde udsigten. Han snusede den friske havluft ned i lungerne; mens han sagde: “Råååå-rrrk ...”

Måske savnede han at komme ud at sejle?

“Værsgo,” sagde Kaptajn Storm og kastede et par frø og nødder hen til ham. “Her er der lidt godter til min yndlings-papegøje!”

Diego sagde “rår-rk, rår-rk” og baskede med vingerne.

I det samme fik en stor måge øje på de lækre frø og nødder. Måger er altid sultne! Og nu landede den på bolværket tæt på Diego og lagde hovedet på skrå og kiggede på Diego. Mågen forstod sikkert ikke, hvor den mærkelige, røde fugl kom fra.

Og det var en fræk måge! Den fløj lige hen og nappede en nød med sit store gule næb. Og så fløj den væk med byttet.

“Landkrabbe!” skrålede Diego efter den. “Grill-kylling!”

Anna og Oscar grinede af den skægge papegøje. Så kiggede de ud mod container-havnen igen. De var imponerede af de store containere.

“Det ligner faktisk kæmpestore legoklodser,” sagde Oscar. “Legoklodser har jo også alle mulige farver.”

“Ja,” sagde Anna. “Og både legoklodser og containere kan stilles oven på hinanden.”

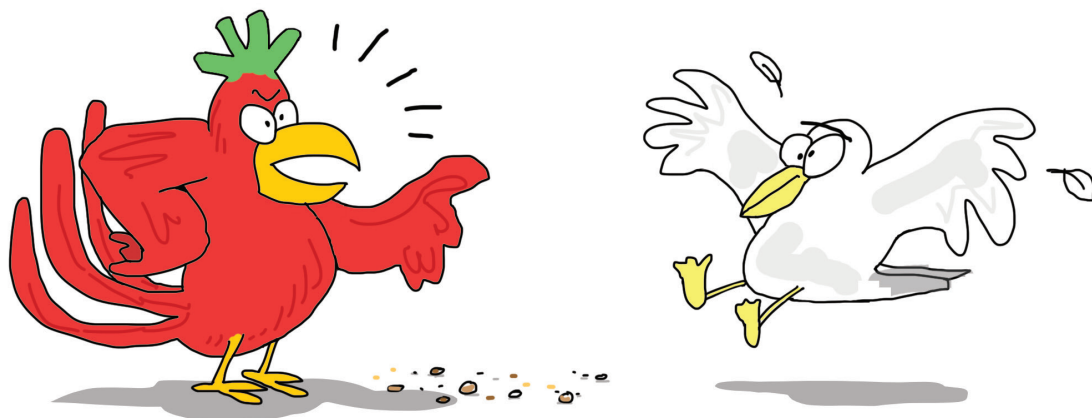
“Det har I fuldstændig ret i,” sagde Kaptajn Storm. “Og de passer sammen, containerne. Over hele Jordkloden. Det gør legoklodser også.”

Nu kom den frække måge tilbage igen. Diego havde gemt et par store, fede nødder til dessert. Og det var dem, mågen havde fået øje på.

Men nu blev Diego sur!

Han pustede sig op og begyndte at stavre sidelæns hen til mågen.

Mågen blinkede med øjnene og forstod ikke, hvad der skete. Vidste den mærkelige, spraglede fugl ikke, at måger var havnens konger?

Men Diego var jo en gammel pirat-papegøje! Og han havde sejlet på de syv verdenshave. Derfor kunne han også skælde ud, som ingen anden fugl i hele verden kunne skælde ud!

“Sødmælks-pirat!” startede han med at skråle.

Lige ind i hovedet på mågen.

Mågen var lige ved at vælte. Så tog den sig sammen og prøvede at skræmme Diego med et skingert mågeskrig. Men Diego var ligeglad. Han pustede sig endnu mere op, og så gav han den sultne, tyvagtige måge hele bredsiden af slemme ord fra havets salte sprog.

“Skrigeballon!” tordnede Diego og baskede med vingerne. “Bolværksmatros! Pæleorm!”

Kaptajn Storm måtte bede ungerne om at holde sig for ørerne, for at de ikke skulle lære for mange af de kraftige ord.

Mågen blev mere og mere rundtosset.

Da den endelig stak af, fløj den lige ind i en sejlskibsmast. Den landede i vandet og rystede på hovedet. Så kom den på vingerne igen og fløj ud mod containerhavnen. Diego pudsede fjerene, mens ungerne og kaptajnen grinede af den hidsige fugl.

“Råår-rrk,” sagde Diego. Og så gik han i gang med dessertnødderne.

“Nå,” sagde kaptajnen. “Vi må hellere til at komme hjemad. Men vi nåede da at få snakket lidt om havnen i dag.”

“Ja, vi fik også lært at sige *rådne tang-hjerne*,” sagde Anna.

“Nemlig,” sagde Oscar med et stort grin. “Og: *tude-grimme fiskehoved!*”

“Hov!” sagde Kaptajn Storm. “I smuglyttede til Diegos grimme sprog, gjorde I!”

“Nå ja,” sagde Anna, “man skal jo lære nogle nye ord engang imellem, ikke?”

”Ja, man skal så!” sagde Oscar.

Og så gik de hjemad alle fire.

Nej, undskyld, tre af dem gik. En af dem fløj.

